Hej alla sydskåningar!
Jag heter Karin Nykvist och är litteraturvetare här vid Lunds universitet. Jag disputerade 2002 på en avhandling om samtida poesi – närmare bestämt om metaperspektiv hos Landskronapoeten Jesper Svenbro (som numera sitter i Svenska Akademien. Säkert för att jag skrev avhandling om honom…).

Jag är född och uppvuxen i Ängelholm, men har vistats en hel del i USA, Tyskland och Frankrike. Utöver dessa platser har jag varit Lund trogen nästan jämt sedan jag flyttade hit för att plugga historia 1992. Min tanke var att bli historia- och svenskalärare, men jag förfördes av universitetsmiljön, fastade för litteraturvetenskapen och har inte ångrat mig en sekund. Mitt jobb som litteraturvetare har också öppnat andra spännande dörrar för mig utanför universitetet. Under snart trettio år har jag jobbat som litteraturkritiker i olika dagstidningar, främst Sydsvenskan, jag deltar ofta i olika litterära arrangemang för allmänheten och jag sitter sedan fem år tillbaka som en av tre representanter för Sverige i juryn för nordiska rådets litterära pris.

Men – så klart – universitetet är min bas och mitt professionella hem. Det jag tycker mest om med att jobba här är alla fantastiska unga människor jag möter varje dag. Jag älskar att vara lärare och det var mitt professionella livs absoluta höjdpunkt när jag tilldelades Lunds studentkårs pedagogiska pris för snart ett år sen. Kanske var jag lika stolt när jag disputerade, men det är inte säkert.

Det var också utsikten att få umgås mer med och lära mig mer av nya spännande människor som gjorde att jag tackade ja till att bli inspektorskandidat. Bidrog gjorde så klart också att jag har många fantastiska nationsminnen från min egen tid som student. Jag var inte den mest nationsaktiva studenten, men jag har både sjungit i nationskör, kört luncher, ordnat bruncher och hängt med på fester och resor – exempelvis med Sydskånska till Riksgränsen 1994. Jag började som hängiven sydskåning 1992 men av lite logistiska skäl bytte jag efter ett par år till Lunds (men det kan vi ju tala lite tystare om). Mer seriösa administrativa erfarenheter av lite nationskaraktär fick jag kanske när jag under tio års tid satt i styrelsen för Lunds Studentskegård – de flesta av dem som ordförande och universitetets representant. Det var skoj och lärorikt. Framför allt lärde jag mig om regler kring brandskydd… och om hur man bråkar med Statens Fastighetsverk. Jag har också haft olika ledningsuppdrag inom universitetet och

där fått jobba med att lära mig lyssna och lösa långsiktiga och mer plötsliga problem tillsammans med andra.

Som den universitetsråtta jag är var det förstås helt logiskt att jag också träffade min partner här -Paul. Han är också litteraturvetare och ser fram emot att träffa er alla nästan lika mycket som jag. Han är dessutom från Skanör, vilket ju faktiskt gör honom till en äkta Sydskåning – släktingar till honom har till och med fått ge namn åt gator i gamla Skanör, något som kanske kan förlåta att han var med i Wermlands som student. Tillsammans har vi barnen Ingrid, 23, Sven, 20 och Gunnar 18. När jag inte jobbar eller umgås med dem är jag en inbiten körsångare och jag älskar också att gå på bio, opera och teater med familjen eller med vänner. Jag är faktiskt så kulturintresserad att jag till och med kan tycka att kassa filmer och misslyckad teater är kul – allt kan ju liksom bli intressant från något perspektiv! (Jag gillar också att läsa, och det är ju en väldig tur med tanke på mitt yrkesval). Hela familjen är också inbitna frankofiler och vi är i Frankrike åtminstone någon gång varje år. Våra äldsta barn har båda pluggat franska i Paris och Aix medan vår yngste revolterat och pluggar tyska. Det är helt okej tycker vi andra så klart och hoppas att han inte känner sig ensam och utanför.

Jag ser fram emot att ses och lära känna alla yngre och äldre sydskåningar ordentligt under månaderna och åren som kommer.
Allt gott och varma hälsningar
Karin